

Máriaremetei HÍRADÓ

KIADJA AZ EGYHÁZKÖZSÉG KÉPVISELŐ-TESTÜLETE

www.mariaremete.hu

Ingyenes tájékoztató

27. évfolyam 11. szám (323)
2023. november

MINDENSZENTEK VAGY MINEK SZENTEK?

Első látásra mehökkentőnek tűnik a cím. Ám éppen ezért olvasásra hív. Gondolkodásra szólít.

Mi történik, ha valaki megpróbálja – akár csak saját maga számára – megfogalmazni: mit jelent az, hogy valaki szent? Mit jelent az ember számára imádkozni egy szenthez? Mit jelent az, hogy mindannyiunkat védőszentek óvnak és kísérnek? Mit jelent számomra a közbenjárás? Hogyan jár(j)unk mi az életszentség útján? Ezekre a kérdésekre szeretnénk választ adni Barsi Balázs atya és James Akin, amerikai apologéta gondolataival.

EGYÁLTALÁN, MIÓTA ÉS MIÉRT IMÁDKOZUNK A SZENTEKHEZ?

Barsi Balázs atya írja: „a szentekhez való könyörgés nem a Római Egyház által később kitalált gyakorlat, hanem a keresztény hit egyik legősibb megnyilvánulása. (...) bár hitünk szerint egyedül Isten a Szent, és a Krisztusban megkeresztelt ember a megszentelő kegyelem révén részesül Isten természetéből, a szentek helyes tisztelete nem áll Isten és a hívő lélek kizárólagos kapcsolatának útjába. Az ember közösségi és történelmi lény, ezért az isteni kegyelem hozzánk való eljuttatásába Isten a kezdetektől fogva mind a mai napig belevon más embereket is. Ez a szentek közösségének és a szentekhez való imádkozásnak is az alapja.” (Említsük meg, hogy a magyar nyelvben az imádkozás szó csak „véletlenül” az imádás szó származéka, számos más nyelvben az imádkozni ige a kérés, illetve a könyörgés szóból származik. – a szerk.)

Barsi atya így folytatja: „A Szentírásban számos példát találunk arra, hogy Isten előtt kedves a szentek közbenjárása, s a legnagyobb ajándékot Isten a Boldogságos Szent Szűz közreműködésével adta nekünk, akinek igenje által testesült meg Isten Fia a földön. Ha kétezer évvel ezelőtt Jézus meghallgatta az ő másokért való kérését, például amikor a kánai menyegzőn elfogyott a bor (vö. Jn 2,3-5), vajon ma miért ne hallgatná meg, ha őhozzá fordulva kérünk lelki adományokat? Közbenjárását kérni annyit is jelent, hogy ő velünk imádkozik, ahogy tette

Pünkösöd előtt az apostolokkal (vö. ApCsel 1,14: „valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.”).

Ha nem lehetne kéressel fordulni a szentekhez, ez azt jelentené, hogy beszélni sem lehetne velük. Az üdvözültek, a szentek ugyanazon világrendbe tartoznak, mint mi, akik a földön élünk, ugyanazon isteni Szeretet jár át bennünket. Ezért naponta imádkozom kedves szentjeimhez, de majd a feltámadás után is szeretnék beszélni a Szűzanyával, Szent Ferencsel, Lisieux-i Szent Terézszel, Newman bíborossal, és rég meghalt őseimmel is. Meg vagyok győződve arról, hogy Isten nem áll majd akkor közénk, mondván: „Nem vagyok én elég neked?”.

HOGYAN FORDULJUNK A SZENTEKHEZ, HA MÉGIS TÁVOLINAK TŰNNEK?

James Akin, amerikai katolikus apológéta története és üzenete érdekes lehet nekünk, hiszen protestánsnak nevelték, majd 28 éves korában katolicizált. Ő így vall a szentekkel kialakított kapcsolatáról: „Amikor katolikus lettem, én is szembekerültem ezzel a problémával (ti., hogy a katolikusok, ellentétben a protestánsokkal, imádkoznak szentekhez – a szerk.) és alapjaiban felismertem, hogy helyes, ha imádkozunk a szentekhez, de még kellemetlennek éreztem. Úgy oldódott meg, hogy elkezdtem beszélgetni valakivel, akiről tudtam, hogy törődik helyzetemmel, és akit kijelöltek, hogy közbenjárjon értem – az őrangyalommal. Aztán kibővítettem bibliai szentekkel és kértem az ő imáikat. Majd a saját egyházközségünk szentjeihez is elkezdtem imádkozni, valószínűsítve, hogy különösen törődnek azokkal, akik ezekhez a plébániákhoz tartoznak. És kértem az elhunyt rokonaimat is, akiről úgy gondoltam, hogy üdvözülhetnek. Ennél a pontnál már nem éreztem kényelmetlennek, hogy szentekhez fordulok segítségért.”

IMÁDKOZ(Z)UNK EGYMÁSÉRT?

Minden bizonnyal sokan megtapasztaltuk már, amit Barsi atya ír, hogy „az isteni kegyelem hozzánk való eljuttatásába Isten a kezdetektől fogva mind a mai napig belevon más embereket is.” A Biblia szavai is arról tanúskodnak, hogy még a szent írók is sok esetben kérték egymás és a hívők közbenjárását. Például Róm 15,30: „Kérlek benneteket, testvérek, a mi Urunk, Jézus Krisztusra s a Szentlélek szeretetére, legyetek segítségemre: imádkozzatok értem Istenhez.” vagy 2Kor 1,11: „De ti is segítsetek: imádkozzatok értünk, hogy a nekünk jutott kegyelemért sokak ajkáról szálljon fel hála a nevünkben.” vagy Ef 6,18-20: „imádkozzatok kitartóan az összes szentért és énértem is, hogy megkapjam a beszéd ajándékát” vagy Filem 1,22: „Egyúttal készíts szállást is nekem. Remélem ugyanis, hogy imádságotokra ajándékuul visszakaptok.”

Láthatjuk, hogy mennyire emberi dolog egymást imáinkban hordozni, egymás közbenjáróivá válni, s így kapcsolódni egymáshoz és az Istenhez. Ez a kapcsolódás pedig saját magunk számára is ajándék és segítség lehet az üdvösség útján.

MINDANNYIUNK ÚTJA AZ ÉLETSZENTSÉGRE VALÓ TÖREKVÉS

A II. Vatikáni Zsinat Lumen gentium kezdetű konstitúciója, melynek egyik fejezete arról szól, hogy mindenki egyetemes életszentségre hivatott, így fogalmaz: „*A Krisztus-hívők, bármely állapotban éljenek is, az Úrtól arra kapnak meghívást, hogy ki-ki a maga útján olyan tökéletesen szent legyen, amilyen tökéletes maga az Atya.*” (LG, 11)

Mindenszentek ünnepének környékén forduljunk különösen nyitott szívvel a szentek felé, kérjük bátran közbenjárásukat, adjunk hálát őrző angyalainkért, védőszentjeinkért, közbenjáróinkért, és ha megtehetjük, időzzünk el kicsit saját életünk szent pillanatainak keresésében.

(Fodor Mihály)

HA A KERESZTÉNYSÉG ERŐT MUTATNA

Plébániánkon sokan ismerhetik Cseh Barnabást, egyházközségünk fiatal tagját. Barni ember-szeretetében és empatikusságában gyökerezik régi álma, hogy a nemzetközi humanitárius diplomácia területén szeretne majd dolgozni. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Nemzetközi Tanulmányok szak harmadéves hallgatójaként jelenleg az Erasmus program keretében, Ankarában tölt egy félévet. Törökország és az egyetemi közeg sok érdekes, elgondolkodtató tapasztalatra ad számára alkalmat, melyek közül néhányat most plébániánk híveivel is megoszt.

Reggel a kápolna ajtaját egy Haitiról származó sekrestyés nyitotta ki nekem. Már bent gyülekezett a három kelet-afrikai ministráns, egy perzsa család, egy ugandai rózsafüzér-előimádkozó, egy távol-keleti nő és egy európai házaspár. A mise utáni rövid beszélgetésben megerősítést kaptam, hogy tényleg lesz majd angol nyelvű katolikus mise heti egyszer Ankarában. Az ugandai lány pedig búcsúképp rámosolygott, és azt mondta: „Örülök, hogy szereted Istent.” Azt, hogy ezt miért mondta, csak akkor értettem meg, amikor a harmadik bezárt keresztény templom mellett mentem el...

Egy kávéházban ülünk. Kamal a nevét a történelemtanár édesapja Atatürk iránt érzett tisztelete miatt kapta. Egyik óra után elhívott az egyetem imasobájába. Megmutatta a mosdás (wudu) lépéseit, majd leültem hátul amíg ő imádkozott. 13 testvérével és apjának 2 feleségével Szomáliföldön élnek, ahol a török föld-rengés napján (február 6.) újra kitört a polgárháború. Unokatestvérei közül az egyik már elesett a harcokban.

Két hónappal ezelőtt a srác nyugdíjas édesapja feldúltan ért haza, és el akarta vinni az ágy alatt tartott AK47-es gépkarabélyt, mondván, hogy aznap 400-an haltak meg a tüzharcokban, és ha nem csatlakozik a hadsereghez, akkor nem fogja tudni megvédeni a családját és a földjét. A mellettem ülő jogász hallgató nyugodt határozottsággal meggyőzte édesapját, hogy ne kövesse unokatestvérét oda, ahonnan nincs visszaút. Milyen érdekes, hogy nem fordítva történt az egész! Kamal az ország egyesítésében bíz, ezért nem is kérdés számára, hogy hazamegy, miután befejezte tanulmányait.

Érdekes gondolata volt vallási kérdésekben is: **ha a kereszténység erőt mutatna a nyugati társadalmakban**, akkor az iszlámmal több közös pontja lenne, így talán a vallásközi párbeszéd is új dimenzióba kerülhetne.

(Cseh Barnabás)

KARÁCSONYI PÁSZTORJÁTÉK – CASTING

Kedves Szülők! Szeretettel várjuk harmadik osztályos kortól a gyermekeket, hogy együtt készüljünk a december 24-i 16 órakor kezdődő Pásztorjátékra. Jelentkezni november 12-ig lehet **Ági** vagy **Bori** néni hitoktatóknál személyesen vagy a geiszter.agi@gmail.com e-mail címen.

ÖRÖMTŐL SUGÁRZÓ MISSZIÓS LÉLEKKEL

Detti és Gregory 18 éve házasok, négy fiúgyermekük van, és sokéves franciaországi tartózkodás után költöztek a közelmúltban Máriaremetére. Katolikus közösségükben már komoly tapasztalatra tettek szert a misszióval kapcsolatban, ezért megkérdeztük őket, hogyan látják, mi a katolikus hívek szerepe, felelőssége, az örömhír terjesztésében?

Ti egy francia-magyar házaspár vagytok, hogyan és mikor ismerkedtetek meg egymással?

GREGORY: zenei egyetemre jártam Franciaországban, és szerettem volna ezzel párhuzamosan az Emmanuel Közösség (*francia alapítású karizmatikus megújulási mozgalom a katolikus egyházon belül – a szerk.*) evangelizációs iskoláját is elvégezni. Mivel zenész vagyok, a Németországban található altöttingi evangelizációs iskolát választottam, mert a zenei beállítottságom miatt ez állt hozzám a legközelebb. Az első hónapban az iskola németül nem tudó diákjai számára nyelvtanfolyamot indítottak. Ide én is beiratkoztam, és egy Detti nevű magyar lány lett a padtársam...

Detti, te hogyan kerültél Németországba, Altöttingbe?

DETTI: A Regnumban nőttem fel, az Emmanuel Közösséget nem ismertem. A rokonaim közül kezdtek el kijárni néhányan Altöttingbe, ahol több unokatestvérem elvégezte az evangelizációs iskolát. Rajtuk keresztül jutottam ki én is oda egy Húsvétkor. Ott egy olyan igazi nagy feltámadási örömet éltünk meg, amit korábban még soha nem tapasztaltam; egy nagyon élő egyházat ismertem meg a közösségben. Azonnal jeleztem a vezetőnek, hogy szeretném az Urat én is jobban megismerni, és elmélyülni a hitemben. Végül arra kaptam lehetőséget, hogy a bécsi evangelizációs iskolába járjak, de a nyelvóráink közösek voltak az altöttingi diákokkal.

A megismerkedést házasságkötés követte, hol kezdtétek a közös életeteket?

DETTI: 2005-ben házasodtunk össze, de mivel Gregory ekkor még egyetemre járt Franciaországban, távházasságban kezdtük az életünket: ő Párizsban, én Budapesten éltem, kétévente találkoztunk. Amikor én itthon befejeztem tanulmányaimat, kiköltöztem Franciaországba, ahol 14 évet éltünk, és ahol a fiaink is megszülettek.

Miért döntöttetek úgy 2019-ben, hogy Németországba költöztök?

GREGORY: Franciaországban olyan házaspárok számára tartottunk képzéseket, akik valamilyen szinten kapcsolódtak az egyházhoz, egy-egy plébániához, de még csak egy lábbal lépték át a templom kapuját. Azt láttuk, hogy ezek az alkalmak jót tettek a pároknak, többen közülük aktívabbak lettek az egyházi szolgálatban, bevonódtak a helyi közösség életébe, így szép lassan megszületett bennünk a vágy a misszióra. A misszióknak ugyanis több lépcsőfoka van: létezik az utcai evangelizálás, van misszió azok felé, akik már félig-meddig nyitottak a templom, az egyház felé, és végül van odafordulás azokhoz, akik mindkét két lábbal a templomban vannak.

DETTI: Azt határoztuk el, hogy szeretnénk hazajönni Magyarországra, de egyben írtunk az Emmanuel Közösség vezetőinek is, jelezvén feléjük, hogy nyitottak vagyunk akár a misszióra is. A közösségben ugyanis a konkrét szolgálaton keresztül tudunk igazán aktív tagok lenni. Hamarosan kaptunk egy telefonhívást, hogy Németországba, az altöttingi evangelizációs iskolába keresnek zenei igazgatót, így nem haza jöttünk, hanem Németországba költöztünk.

Ott mi volt a feladatotok?

GREGORY: Detti missziós felelős volt, én az iskola zenei vezetője lettem. A missziót sok élethelyzetben lehetett gyakorolni, volt pl. idősök otthonának látogatása, média-misszió, stb. A közös pont a zene volt; mindig a zenén keresztül szólítottuk meg az embereket.

DETTI: 2021-ben lejárt a 2 éves megbízatás, hazaköltöztünk Magyarországra, és Máriaremetén találtunk új otthonra.

A misszió minden katolikus feladata. Milyen a jó misszió?

GREGORY: Szent II. János Pál pápa mondta, hogy ha azok vagytok, akiknek lennetek kell, akkor lángot hoztok a világba. Ne csak beszéljünk Jézusról, hanem éljünk úgy, hogy az emberek rákérdezzenek a boldogságunk, a reményünk okára. Kis Szent Teréz, az egyházdoktor pedig azt mondja, hogy éljünk mindig szeretetben! Ne nagy, hanem kis dolgokra gondoljunk, de azokat nagy szeretettel tegyük, minden nap! Zenetanár vagyok, és egyszer, amikor gyónásra vártam, beállt mellém a sorba az egyik kollégám. Nem tudtuk egymásról, hogy keresztények vagyunk, de ő azt mondta nekem: „Gregory, számomra teljesen egyértelmű volt, hogy te keresztény vagy”! Ahogy élünk, az sokkal jobban meg tudja érinteni a másikat, mint amit mondunk. Ha csak imádkozunk, akkor nem találkozunk az emberekkel; ha csak a világban vagyunk, akkor elszakadunk a Forrástól, aki Jézus Krisztus. Tehát a jó egyensúlyt kell megtalálnunk. Néha csak az a missziónk, hogy vagyunk: benne lenni a jelenben, ott lenni az emberek mellett a nehézségeikben, a fájdalmaikban, ez egy nagy lépése a misszióknak.

DETTI: Nem az a célunk, hogy a megszólított ember még a misszió napján bemenjen a templomba. Nagyon hosszú ugyanis az út az utca és a templom között. Mi a mindennapjaink során, a hétköznapi élet különböző helyzeteiben, például az iskolában, a munkahelyünkön, a tömegközlekedésben apró magokat vetünk el, de hogy azok merre és hogyan nőnek, az már nem a mi dolgunk, hanem a Jóistené.

Vajon miért nem kérdezik meg gyakrabban az emberek, honnan a reményünk, az örömünk?

DETTI: Nagyon fontos, hogy boldog, örömtől sugárzó keresztények legyünk. Az öröm ugyanis olyan, mint egy vírus, nagyon gyorsan tud terjedni és képes nagyon sokakat megfertőzni!

GREGORY: Az öröm nem más, mint az élet csodálata. Van egy barátom, aki néha felhív, és megkérdezi: mondta már ma neked valaki, hogy egy csoda vagy? Nagyon sötét világban élünk, és a keresztények feladata az, hogy reményt, fényt vigyünk a világba. Az Isten öröme ragyogjon rajtunk keresztül, hogy meg tudjunk áldani mindenkit, akivel találkozunk. Az áldás azt jelenti, hogy jót mondani valakiről. Én tanár vagyok, és az osztályomnak reggelente azt szoktam mondani: tudjátok, hogy kik vagytok? És ők kórusban válaszolják: igen, csodák vagyunk! A keresztényeknek az a feladata, hogy Jézus arcává váljanak a világban.

Egy átlagos hívő hogyan élheti meg Jézus missziós felhívását?

DETTI: A legfontosabb az, hogy merítsünk a Forrásból, fel legyünk töltve, mert csak akkor tudunk

adni, akkor tudunk örömet, szeretetet sugározni, ha minket már betölt Jézus szeretete! Fontos, hogy az egyházat vonzóvá tegyük mindenki számára! Tudatosítsuk magunkban, hogy ott a helye a családoknak a templomban, várjuk őket, és ezt éreztessük is velük! Nagy örömmel látom mindig a 9 órai szentmisén a kis csöngőkkel csöngető apróságokat. Valami hasonlót kell megtalálnunk minden korsztály számára, hogy szívesen és örömmel jöjjenek közénk.

GREGORY: Don Bosco például focizott a gyerekekkel. A misszió során fontos tudnunk, hogy ki a célcsoportunk, és ők hol vannak? Mert nekünk oda kell mennünk, ahol ők vannak! Egy apa a legtöbb esetben nagyon sok szeretetet ad a gyerekeinek, és ez ugyanígy van a misszióban is: szeretem a másik embert, jót akarok neki, Jézus felé akarom őt segíteni. Ez is misszió, nem csak az, ha elmegy valaki Afrikába. Fontos az ima, de a misszió nem csak az imáról szól. A másikkal lenni, és abból adni neki, ami manapság a legdrágább: az időnkből.

Hogy érzitek magatokat Máriaremetén? Mit jelent számotokra a Mária-kegyhely?

DETTI: Amikor ideköltöztünk, mi elsőnek a Szent József szobrot láttuk meg a templomtéren, ugyanis hozzá imádkoztunk, az ő segítségét kértük, amikor eldöntöttük, hogy hazajövünk.

GREGORY: Én nagyon szeretek kimenni imádkozni a Fájdalmas Szűzanya szoborhoz is, mert Mária a misszió közepén volt, és nagyon sok sebet hordozott. Megsebezték azok az emberek, akikért a fia eljött. Mária elkísér ott, ahol valami fáj, és van egy diszkrét, de állandó jelenléte.

DETTI: Nem sok plébániának adatik meg, hogy ekkora parkja legyen. Itt nagyon könnyű kinyitni a templomot azok számára, akik nem szoktak maguktól belépni. A zene, például egy szabadtéri dicsőítés vagy egy koncert nagyon jó eszköz lehet erre.

GREGORY: A misszióban nem csak az a cél, hogy az emberek bejöjjenek a templomba, hanem az is, hogy a templom kimenjen a világba. A misszióban legyen bátorságunk kilépni a komfortzónából, és szeretni a világot úgy, amilyen. Lehet, hogy valaki, akivel beszélgetünk, egyszer majd eljön misére, de az is lehet, hogy nem. Az egyetlen fontos az, hogy mi szeressük őt ott és akkor, amikor találkozunk vele.

(Barlay Gábor)

HA A NAGY CSALÁD EGYÜTT VOLT, KICSI LETT A HÁZ

„Megdöbbenve vettük a szomorú hírt, hogy Zsuzsa váratlanul, hirtelen eltávozott a földi életből. Váratlanul, még akkor is, ha tudtuk, hogy egészségi gondokkal küszködik. Egyszer csak halljuk, hogy kórházba került, majd a jó Isten elszólítja körünkéből... Zsuzsa jó feleség, kiváló munkatárs, emellett szerető édesanya és nagymama volt. 1979-ben már mint 4 gyermekes család költöztek Máriaremetére, majd még 3 gyermeke született, sőt, egy fogadott fia is volt. „Ha a nagy család, együtt volt, kicsi lett a ház” – mondta egy alkalommal.” – Ezekkel a szavakkal búcsúzott László atya Tulipán Károlyné Zuzsától, plébániánk egyik legaktívabb tagjától, akinek áldozatos életére a gyermekei így emlékeznek vissza:

Édesanyánk 1944 január 21-én született. Nem ismerhette édesapját, Mindszenty Miklóst, aki nem tért vissza a háborúból. Édesanyja, Kühlburger Gertrúd nem házasodott meg másodszor, két lányát egyedül nevelte tanári fizetéséből.

Édesanyánk az ötvenes évek végén költözött Makóról Budapesre, hogy elkezdhesse gimnáziumi tanulmányait a Móricz Zsigmond Gimnáziumban. Édesapánkkal, Tulipán Károllyal 1965 húsvétján ismerkedett meg, amikor a Zugligeti templomi kórusba három fiatalember jött az Óbudai kórusból. Az egyikük – apánk – Jézus szerepét énekelte a Passióban, és minden este haza-

kíserte anyánkat. Bár egyikőjük szülei sem pártolták a döntésüket, május 1-én eljegyezték egymást, majd 1966 július 28-án a Zugligeti templomban megházasodtak. Anyám vegyésznek tanult felsőfokú szakképző iskolában, később szakirányt váltott és üzemszervező-mérnöki képesítést szerzett.

1979-ben már egy négy gyermekes család költözött Máriaremetére. Mérnöki állását feladva élelmészvezetőként helyezkedett el a XXIII. János Szeretetotthonban. Ehhez szakácsvizsgát tett és nagyszerűen megtanult főzni. Persze azelőtt is főzött, hiszen nagy családot látott el, de ettől kezdve professzionális szintre emelte főzni tudását. Családterapeuta képesítést szerzett, és a szeretetotthoni munka mellett a Karítaszban is dolgozott.

1981-ben, 1982-ben és 1984-ben újabb gyemekekkel gyarapodott a család. Hét szertelen gyermek nem egy rettenetes estét szerezhetett neki. Akkoriban még senki nem telefonált haza, hogy megvagyok, ne izgulj, aludj jól. Ám ő vigyázott ránk, szálltak az imák negyven éven át. Mindig őszintén, megkérdőjelezhetetlenül hitt abban, hogy a dolgok majd jól alakulnak, és többnyire úgy is lett – ha mégsem, azt is türelemmel viselte. A legnagyobb segítség volt, sosem várt el semmit, sosem kért számon, sosem ítélkezett.

A jótékonyági ruhavásár szervezését és lebonyolítását néhány segítővel mindvégig nagy energiákkal végezte. Rendszeresen főzött szegény, hajléktalan embereknek, ruhával látta el őket. Egyik ilyen ellátottja egy Úrnapja alkalmával, miközben a Mária-oltár előtt ette anyánktól kapott ebédjét, éppen neki újságolta el, hogy minden vasárnap kap ételt egy „jóasszonytól itt a főút egyik házánál”. Anyánk nem mondta neki, hogy az az asszony itt áll vele szemben...

Szociális segítő munkáját is sokan elismerték, 2000-ben Klebelsberg Kuno-díjat adományozott neki a Pesthidegkúti Önkormányzat. Mindenki Zsuzsa mamája volt Máriaremetén és azon túl is. Nagyon fog hiányozni nemcsak a családjának, de a máriaremetei közösségnek is.

SZÁLLÁST KERES A SZENT CSALÁD – ADVENT 2023

Az adventi időszak legtöbbünk számára különösen gazdag programokban és feladatokban. Sokszor úgy érezzük, hogy már túl sok is, ki sem látunk belőlük. Talán a népszámlálás idején felbolydult Betlehem lakói is így voltak ezzel. Éppen ez az intenzív időszak teszi lehetővé, hogy igazán megéljük, mit is jelent befogadni a Szent Családot, mit jelent időt szakítani akkor, amikor a legkevésbé van. Ez a kezdeményezés lehetőséget ad, hogy megálljunk akkor, amikor a legnehezebb, hogy arra figyeljünk, ami a legfontosabb. Nemcsak „egy képet” fogadunk ilyenkor be, hanem egy másik család által valóságosan is befogadhatjuk a Szent Családot. Együtt imádkozhatunk és akár egy szerény agapéval is együtt ünnepelhetjük a találkozást. Erre hívjuk a családokat nagy szeretettel.

Először saját otthonunkban fogadjuk a képet egy másik családtól, akikkel együtt imádkozunk, majd pár nap múlva mi visszük tovább egy másik családhoz. Azok jelentkezését is várjuk, akik nem vállalják a vendéglátást, de szívesen csatlakoznának másokhoz egy imára.

Jelentkezni e-mailben vagy telefonon lehet november 30-ig: mforiansz@gmail.com +36 70 373 0818. Kérem, adjátok meg a találkozásra nektek alkalmas napokat a beosztáshoz!

Fórián-Szabó Marci

IGELITURGIA 2023. NOVEMBER

- 1. szerda:** Mindenszentek – FÜ; Jel 7,2-4.9-14; Zsolt 23; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a
- 2. csütörtök:** Halottak napja Iz 25,6a.7-9 vagy 2Mak 12,43-46; Zsolt 22; Róm 14,7-9.10b-12; vagy 1Tessz 4,13-18; Mt 11,25-30 vagy Jn 14,1-6
- 3. péntek:** 30. évközi hét péntek, Elsőpéntek Róm 9,1-5; Zsolt 147; Lk 14,1-6
Emléknap: Porres Szent Márton szerzetes
- 4. szombat:** 30. évközi hét szombat Róm 11,1-2a.11-12.25-29; Zsolt 93; Lk 14,1.7-11
Emléknap: Borromeo Szent Károly püspök
- 5. vasárnap:** Évközi 31. vasárnap Mal 1,14b-2,2b.8-10; Zsolt 130
1Tessz 2,7b-9.13; Mt 23,1-12
- 9. csütörtök:** A lateráni bazilika felszentelése – Ü Ez 47,1-2.8-9.12; Zsolt 45
1Kor 3,9c-11.16-17; Jn 2,13-22
- 11. szombat:** 31. évközi hét szombat Róm 16,3-9.16.22-27; Zsolt 144; Lk 16,9-15
Emléknap: Tours-i Szent Márton püspök
- 12. vasárnap:** Évközi 32. vasárnap Bölcs 6,12-16; Zsolt 62; 1Tessz 4,13-18;
rövidebb: 1Tessz 4,13-14; Mt 25,1-13
- 13. hétfő:** 32. évközi hét hétfő Bölcs 1,1-7; Zsolt 138; Lk 17,1-6
Emléknap: Magyar szentek és boldogok
- 19. vasárnap:** Évközi 33. vasárnap – Szegények világnapja Péld 31,10-13.19-20.30-3; Zsolt 127; 1Tessz 5,1-6; Mt 25,14-30; rövidebb: Mt 25,14-15.19-21
- 21. kedd:** 33. évközi hét kedd 2Mak 6,18-31; Zsolt 3; Lk 19,1-10
Emléknap: A Boldogságos Szűz Mária bemutatása a templomban
- 26. vasárnap:** Évközi 34. vasárnap – Krisztus a Világmindenség Királya
Ez 34,11-12.15-17; Zsolt 22; 1Kor 15,20-26.28; Mt 25,31-46
- 30. szerda:** Szent András apostol – Ü Róm 10,9-18; Zsolt 18; Mt 4,18-22

ESEMÉNYNAPTÁR

- 1. szerda:** MINDENSZENTEK ünnepe. Szentmisék: ½ 11 és 18 órakor.
Esti szentmise végén megemlékezés a halottakról
- 2. csütörtök:** HALOTTAK napja. Szentmise : ½ 11-kor
- 3. Elsőpéntek:** Szentmisék: 7 és ½ 11-kor. A ½ 11-es szentmise végén elimádkozzuk a Jézus Szíve litániát. 18 órakor rózsafüzért imádkozunk a szabadtéri oltárnál
- 4. Elsőszombat:** 10 órakor rózsafüzért imádkozunk és ½ 11-kor szentmise lesz.
- 5. Elsővasárnap:** du. ½ 5-től szentségimádás, majd 18 órától orgonás szentmise lesz.
- 12. vasárnap:** Szentmisék: ½ 8 – 9 (gitáros); 11 és 18 órakor
- 19. vasárnap:** Szentmisék: ½ 8 – 9 – 11 és 18 órakor.
Gyűjtés lesz a karitás javára!
- 26. vasárnap:** KRISZTUS KIRÁLY ünnepe; Szentmisék vasárnapi rend szerint!